

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 12. XX.ročník Vychází v prosinci 2022

Vážení čtenáři,
většina z nás slavila vánoce už mnohokrát. Možná přemýšlíme, jak prožít ty letošní, abychom do toho duchovního betléma doputovali, a při uvědomování si svých nedostatků, přesto mohli pociťovat radost z narození Ježíška. Nějak se mi jeví, že nejlépe by se člověk mohl připravovat s myšlenkou z blahoslavenství. Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. To může být tak, že se si budeme uvědomovat, že všechno je od Boha. Já jsem obdarováván různými životně důležitými věcmi, bez nich bych nežil. Chci si to s vděčností připomínat. Jsem duchovně na dně. Pane, jedině ty mě můžeš obdarovávat. Prožívat duchovně svou závislost na Bohu a svou nedostatečnost nás k Pánu můžeme přivádět. Vždyť zkroušeným srdcem On nepohrdne. Ale také, a to je důležité, vidíme nádheru Boží lásky. Přijdeme k narozenému Ježíšku, našemu bratříčku, který od věčnosti myslel na to, že mu naše duše otevře a On bude moci vstoupit, učinit si tam svůj chrám. Ježíšku, náš bratříčku, chceme být nyní, na věky s Tebou. Jak jsi nám blízko svou lidskostí Synu Boží. Díky. Amen.

J. Lízner

Advent 2022

V dnešní době jsou velké možnosti v duchovním vzdělávání. To se týká i prožívání adventu. Aby nás čas a beztvárnost prožívání nepřemohly, vytvořme si jakýsi rituál, který nás podrží: rozsvítit si svíci nebo jiné světlo, v prostoru vyhrazeném a připraveném, abychom nemuseli před ztišením vždy uklízet. Učiňme jej trochu zbožným: bible, obrázek, růženec, zpěvník. A můžeme se ztišit, půjčovat si myšlenky. A přitom si říkat třeba: „Kéž bych se tak, Pane, na Tebe těšil... kéž bych odstraňoval chyby..., kéž bych, Bože, aspoň trochu chápal tvé pravdy atd.

Četl jsem takovou moudrost: **Co člověk o Bohu ví, do toho se musí vžívat, že to je.** Zakusit, že Bůh je ve mně, Bůh je živou skutečností v nás. **Víra dá práci!** Údiv nebo strach nebo láska ze skutečnosti víry se musí budit. Musíme se vžívat, že to tak je - a to je ta práce. Víím, věřím – ale co dál? Teď se musím otrást hrůzou, radostí, bázní, láskou, **že to tak je. Víra je také umění, ne jen věření.**

Požehnaný láskyplný advent, J. Lízner.

Chtěl bych poprosit o spolupráci při vytváření programu adventu: zpěv, modlitby, žehnání. Události budou oznamovány.

Přijměte naše pozvání na Rybovu mši vánoční, která se koná:

17.12. 19:15 koncert Ondřejov – Sportovně kulturní centrum

24.12. 24:00 mše Mnichovice – kostel Narození P. Marie

26.12. 10:00 mše Hrusice – kostel sv. Václava

26.12. 17:00 koncert Kostelec nad Černými lesy - zámek

8.1.2023 17:00 koncert Říčany – kostel sv. Petra a Pavla

Další informace na WWW.RYBOVKY.CZ

Růžena Vacková

**23. dubna 1901 Velké Meziříčí, †14. prosince 1982 Praha*

Co má větší cenu: žít v bezpečném závětrí, ovšem za cenu kompromisů, nebo si stát odvážně za svým a uchovat si čisté svědomí? Kolikrát ve 20.století měli lidé před sebou tuto volbu?

Neochotu přistoupit na kompromis dokázala tato teoretička a historička umění už za nacistické okupace, kdy byla za účast v odboji odsouzena k smrti.

Po válce se zapojila do činnosti katolických kroužků, inspirovaných chorvatským jezuitou Tomislavem Kolakovičem. Spolupracovala s Otou Mádrem, Josefem Zvěřinou a dalšími.

V únoru 1948 šla jako jediná z profesorů Karlovy univerzity ve studentském pochodu na Hrad vyjádřit podporu prezidentu Benešovi, aby komunistům neustupoval. Jako jediná také protestovala proti vylučování studentů v poúnorovém období. Když ji univerzita zakázala přednášet, pokračovala v přednáškách soukromě.

Dne 22. února 1952 byla prof. Růžena Vacková zatčena a v červnu téhož roku v procesu vedeném s P. Ottou Mádrem a dalšími odsouzena Státním soudem v Brně „pro špionáž ve prospěch Vatikánu a USA“ na dvaadvacet let žaláře. Prošla věznicemi v Pardubicích, v Praze, Novém Jičíně, Opavě, Ostrově nad Ohří, Ilavě.

Za mřížemi působila Růžena Vacková na své spoluvězeňkyně nejen svými mravními hodnotami, ale i vzděláním. Z vězení napsala dopis adresovaný tajemníkovi OSN Dagu Hammarskjöldovi, ve kterém líčila poměry v tehdejších československých věznicích.

Z vězení se vrátila až v roce 1967, v předvečer Pražského jara. Ihned po propuštění se zapojila do dalších aktivit a navázala opět kontakty se Zvěřinou i Mádrem.

V normalizační době organizovala bytové semináře hlavně pro mladé lidi a přednášela na nich o duchovním životě a dějinách umění. Také jako jedna z prvních podepsala Chartu 77. V roce 1982 prof. Růžena Vacková zemřela a teprve v roce 1992 bylo její celoživotní vědecké a pedagogické dílo oceněno, byl jí totiž in memoriam udělen Řád T. G. Masaryka Václavem Havlem.

R. Jozíf

Mariánská poutní místa 93. Kojetín - kostel Nanebevzetí Panny Marie

Kojetínské panství nedaleko Kroměříže drželo Pražské biskupství až do husitských válek, pak jej drželi páni ze Šternberka a pak bylo v držení pánů z Pernštejna.

Původní kostel byl postaven zřejmě již v 11. století. Zasvěcen byl Panně Marii Nanebevzaté a apoštolu sv. Petru. Kostel byl velmi poničen za vpádu švédských vojsk v roce 1643. tehdejší majitel panství hrabě Ferdinand Julius ze Salm-Neubergu požádal olomouckého biskupa Karla II. z Liechtensteinu o povolení ke stavbě nového kostela, jehož stavba byla dokončena v roce 1692.

Výška dvou věží kostela s kříží je 50 metrů a průčelí kostela je ozdobeno barokním portálem s renesančními prvky, nad ním je osm výklenků se sochami světců (sv. Václav, sv. Florián, sv. Cyril, sv. Metoděj, sv. Josef, sv. Jan Sarkander, sv. Jan Nepomucký, sv.

František Serafínský). Kostel má jednu loď hlavní a dvě vedlejší. Interiér kostela je zařízen ve stylu vídeňského klasicismu poloviny 18. století. Nachází se zde také obraz sv. Jana Křtitele z roku 1739 od neznámého italského umělce. Barokní přestavbu kostela navrhl významný císařský stavitel Giovanni Pietro Tencalla a stavbu řídil Jiří Sessthaler z Olomouce.

V roce 1714 kostel vyhořel při ničivém požáru celého města. Obnoven a nově vysvěcen byl až roku 1741 olomouckým biskupem knížetem Jakubem Arnoštem z Lichtensteinu. V roce 1746 však kostel i s oběma věžemi a celým městem opět vyhořel. Zkázou za pět dní po požáru dovršila vichřice, která smetla kostelní štít, který prorazil kostelní klenbu a zničil varhany.

V letech 1748-52 byla provedena rekonstrukce, od které se již podoba kostela mnoho nezměnila.

Vybral R. Jozíf

ROZHOVOR

Pan PETR MAŠLAŇ je člověk, u kterého si vždy připomenu větu, že: Veselého dárce miluje Pán. Výborný varhaník, skvělý zpěvák, ochotný a pozitivní – tak ho známe v naší rozlehlé farnosti.

- **Milý Petře, kde je kořen Tvého hudebního a pěveckého umění?**

Umění je pro mě příliš silný pojem. Maminka ráda zpívala a moje starší sestra Ludmila hrála v „lidušce“ na housle. Od klukovských let mezi ministranty na Vyšehradě v kostele (dnes bazilice) sv. Petra a Pavla jsem slýchal pana varhaníka Richarda Švába - nezapomenutelná vzpomínka. Pak můj nejoblíbenější bratranec František Mašlaň v Kelči na Valašsku (rodiště mých rodičů) - měli doma klavír (křídlo). Ten mě vzal v Kelči (opět sv. Petr a Pavel) k varhanám - a to byl začátek. Ovšem vůbec poprvé jsem hrál při mši svaté v kostele sv. Anny v Hoštejně, kde jsem také byl u prvního svatého přijímání. Varhany však byly vždy až na „druhém“ místě, protože nejvíce jsem se věnoval hře na violoncello. Zpět ke Tvé otázce: kořen je v kostele - Bohu díky – a ve všech mých učitelích (Jaroslav Vodrážka, Otto Novák, Bedřich Jaroš, Daniel Veis, Jaroslav Tůma, Vladimír Roubal a mnozí další), kteří mně byli vzorem. Jsem jim za vše vděčný.

- **Vím, že hraješ v kostelech na různých místech naší republiky. Kde se Ti hrálo nebo hraje „tak nějak hezky?“**

Sedmnáct let v kostele sv. Ludmily na pražských Vinohradech a bezmála dvacet let u sv. Bartoloměje na Starém Městě v Praze. A před mnoha lety na Vyšehradě. Vybrat, kde to bylo „tak nějak hezky“ je však těžké, všude se mi hraje dobře, např. v Kostelci nad Černými lesy nebo ve Viticích.

- **Co bys řekl člověku, kterému se z jakýchkoliv důvodů nechce v kostele při mši zpívat?**

Ať se nestydí, odváží se a zkouší to, ono to půjde. Chce to osobní odvahu, tedy ne, co tomu řeknou ostatní, to je totiž jejich věc. Podle mého názoru a zkušeností neexistují „nezpěváci“, zpěv je přirozenou schopností každého člověka, pouze je nutné získávat zkušenosti.

- **Díky své profesi máš kolem sebe stále mladé lidi. Co nejvíce oceňuješ na dnešní generaci mladých, které potkáváš na vaší hudební škole?**

Děti, mladí lidé, to je radost, která mě naplňuje nadějí, že není marné naše snažení.

- **Máš svoji oblíbenou pasáž v Bibli?**

Oblíbených pasáží je více, ale vždycky mně vyhrknou slzy, když se Pán Ježíš třikrát ptá Petra: „Miluješ mě?“ (Jan, 21, 15-19)

- **Chtěl bys něco vzkázat kostelecké farnosti?**

Mám Vás všechny moc rád a děkuji, že jste to se mnou dodnes vydrželi!

Za rozhovor děkuje Marie Večeřová

PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ **Citlivost pro život**

Čím víc jsi v životě blíž STŘEDU, tím jsi citlivější pro všechny na okraji. Život všech hladových, žíznivých, na cestách, nahých, nemocných a ve vězení, který neumí říct nic na svou obranu, ale také bezbranný život před narozením a život umírajících. Tohle víme a snad i umíme.

V druhém plánu bychom měli mít citlivost k životu stejně tak němých tváří, jako k mnoha organismům, se kterými sdílíme život na této zemi.

A také nezapomeň na sebe, nejsi anděl, tak se starej o svoje tělo, a když pro nic, tak proto, že jej jednou v manželství daruješ. Sportuj, cestuj a neotravuj své tělo přemírou alkoholu a dalšími drogami, vždyť je to Tvoje tělo!

(Radost z Boha, Marek Vácha)

CO VÁM BRÁNÍ?

Vy, kteří zatěžujete své dospělé děti emoční závislostí na sobě...
Vy, kteří máte rádi své postavení a rádi se posloucháte.....
Vy, kteří si nalháváte, že váš život je v pořádku....
Vy, kteří duchovně „ošetřujete“ nejisté a často jim berete svobodu....
Vy, kteří se cítíte být populární a narostla vám křídla pohrdání....
Vy, kteří svou „pravdou“ zraňujete a ubližujete...
Vy, kteří si nevážíte člověka a nenasloucháte mu...
Vy, kteří tvrdíte, že nic neznamenáte, a přitom si zakládáte na svých úsudcích...
Vy, kteří „víte“, že Bůh je váš a vašeho náboženství...
Vy, kteří nikdy nic nefeknete, a myslíte si, že tvoříte pokoj na zemi...
Vy, kteří jste srdeční a laskaví a doma terorizujete své děti, manžely a manželky...
Vy, kteří mluvíte o Boží vůli a sami se řídíte svými potřebami....
Vy, kteří jste ekonomicky zajištěni, a myslíte si, že je to jen vaší pílí....
Vy, kteří se mnoho modlíte a nemáte čas na obyčejné věci ...
Vy, kteří žijete svoji realitu a přesah věcí je vám lhostejný...
Vy, kteří si myslíte, že to není pro vás....

Pro vás všechny je připraveno Království nebeské, ale vaše EGO chce něco lepšího....

(z moravského farního časopisu)

Tisíc a padesát let pražského biskupství

V březnu 2023 uplyne 1050 let od konání sněmu v saském Quedlinburgu na němž císař Ota I. a kníže Boleslav II. stvrdili záměr založení pražského biskupství, projednaný a potvrzený papeži Janem VIII. a Benediktem VI. Při té příležitosti proběhla ve dnech 9. – 11. listopadu 2022 vědecká konference, připravená společně Arcibiskupstvím pražským, Univerzitou Karlovou a Akademií věd České republiky.

Akce připomněla více než tisícileté propojení české společnosti, její kultury a vzdělanosti s křesťanstvím. Které spolu s dědictvím antické a židovské kultury tvoří nezpochybnitelný základ evropské identity.

Po skončení konference bude vydán sborník přednesených příspěvků. Vlastní oslavy 1050. výročí založení pražského biskupství se uskuteční dne 23. dubna 2023 v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. K výročí bude současně vydána reprezentativní jubilejní publikace.

Naposledy bylo tak slavnostně připomenuto založení pražského biskupství v roce 1873 za kardinála Schwarzenberga, V roce 1923 a zvláště pak v roce 1973 byly oslavy velmi omezené.

R.Jozíf

Zbožné bratrstvo sv. Barbory v Kostelci nad Černými lesy

Vladimír Jakub Mrvík

V měsíci prosinci slavíme svátek významné a velmi oblíbené světice z počátků křesťanství, sv. Barbory. Ve druhé polovině 18. století se úcta k ní výrazně projevovala i v Kostelci nad Černými lesy, kde zbožné bratrstvo, zasvěcené právě této patronce.

Různá zbožná bratrstva byla typickou součástí barokního života. A právě typická barokní religiozita stála i u zrodu zbožného bratrstva sv. Barbory panny a mučednice Boží, jak zněl jeho celý název. Za jeho zakladatele je obecně považován černokostelecký měšťan Jan Ignác Horálek. Jan pocházel ze staré černokostelecké měšťanské rodiny vlastníci výstavný dům čp. 29 na náměstí. Byl synem Viléma Horálka, který patřil mezi nejbohatší černokostelecké měšťany a v poprvé letech 1730-1738 a podruhé v letech 1743-1748 byl dokonce černokosteleckým primasem. Zemřel 1. října 1748 *na poli rozsévaje obilí*. Jeho syn Jan Horálek později vstoupil do panských služeb a postupně se přes purkrabího černokosteleckého panství vypracoval až na vrchního inspektora všech knížecích panství v majetku Marie Terezie Savojské.

Jak již bylo řečeno, u zrodu tohoto bratrstva stála typická barokní religiozita. Náhlá smrt Janova otce totiž nebyla v rodině Horálků ojedinělá – *pozorujíce, kterak jeho předkové a přátelé, totiž bába, otec i dva bratři jeho náhlou smrtí sešly a na věčnost se odebraly*. A právě strach ze smrti vedl Jana Horálka k uctívání sv. Barbory, patronky šťastné smrti, které postupně přerostlo v záměr založit v Kostelci zbožné bratrstvo k uctění této světice – *a obávajíce se, aby i jemu, též jeho potomkům, ten nešťastný příběh se nestal, anóbrž aby šťastně svátostmi umírajících zaopatřený umřel a svůj život dokonal, ustanovil pobožnost k sv. panně a mučednici Boží Barboře*.

Samotnému vzniku bratrstva předcházelo zřízení postranního oltáře sv. Barbory v černokosteleckém farním chrámu Páně roku 1751, které financoval právě Jan Ignác Horálek. Tento oltář se později stal ústředním místem působení zbožného bratrstva sv. Barbory.

Bezpochyby už v této době vyvstala u Jana Horálka myšlenka zřídit v Kostelci menší kongregaci – bratrstvo k uctění své patronky. Zasvětil do ní tehdejšího děkana Františka Rafaela Koliandera a společně zažádali pražského arcibiskupa o potvrzení a protektorství nad tímto bratrstvem. Již roku 1756 bylo dosaženo potvrzení na základě buly papeže Benedikta XIV. ze 7. ledna 1756, jíž papež uděluje nově založenému svatobarborskému bratrstvu odpustky. 6. května téhož roku bylo bratrstvo definitivně schváleno knížetem-arcibiskupem pražským Janem Mořicem Gustavem z Manderscheid-Blankenheimu. Tento postup byla v této době běžná praxe u všech zbožných bratrstev, nikoliv ale u bratrstev literátských.

Zachoval se nám dokonce i přepis papežské buly pořízené pro bratrstvo společně s jeho regulemi.

V úvodu bratrských stanov se říká, že cílem tohoto uskupení je: „aby jeden každý bratr a sestra skrz mocnou přimluvu a orodování tý svatý patronky, náhlou a nenadálou smrtí z tohoto světa nesešel, ale svátostmi umírajících zaopatřený, též milostí Boží obdařený, věčné slávy dojíti mohl“. Za spolupatrony bratrstva byli ustanoveni P. Marie, sv. Andělé Strážní, sv. Tři králové a sv. Josef, přičemž se členové bratrstva zavazují konat slavnosti na svátky těchto světců a za to obdrží plnomocné odpustky. Jejich výběr byl zvolen tak, aby na každé roční období připadl jeden svátek – na jaře to byl den sv. Josefa (19.3.), v létě svátek Navštívení P. Marie (2.7. – dnes 31.5.), na podzim sv. Andělé Strážní (2.10.); celý roční cyklus de facto otevíral zimní svátek sv. Tří Králů (6.1.).

Co se týče struktury bratrstva, stáli v jeho čele rektor a prezident. Měli na starost chod celého bratrstva a dohlíželi na správu peněz a movitého i nemovitého majetku. Ostatní členové zbožného bratrstva bývali nazýváni konsulentí a asistenti. Na výše určených schůzích byly také samozřejmě kontrolovány účty a schůze bezpochyby končily hostinou.

Nyní se podrobněji zastavme u finanční stránky zbožného bratrstva sv. Barbory. Pro poznání jeho účetní správy a hospodaření je velice přínosný fakt, že se zachovala bratrská účetní kniha. Z ní jasně vysvítá, že veškerý nemovitý majetek nepatřil zbožnému bratrstvu přímo, ale jednalo se o beneficii oltáře sv. Barbory v černokosteleckém chrámu Páně sv. Andělů Strážných a bratrstvo jej pouze spravovalo. Bohužel ale tato účetní kniha neposkytuje bližší pohled na chod společenství, dokonce ani neuvádí seznam členů.

Pokračování příště

V Betlémě

Nevíme přesně kdy
ale za to je známo co
událo se v Betlémě:
malé chudičké pacholátko
upoutalo náhle pozornost
mudrců i lidí prostých.

Vždyť hlas shůry oznamoval
že dlouho očekávaný Spasitel
přichází v těle robátka
Až vyspěje v muže
vydá svědectví o Bohu.

Přicházeli a klaněli se mu
přinášeli dary
s jásotem zvěstovali tu novinu
v celém kraji.
Bylo co slavit.

Dokud se tak nestalo
vyrůstal tiše a pokojně.
Ale radost z jeho narození
přetrvala věky
neboť přišel na svět

pro nás ☺

Jindra Malíková

Svatý František Saleský

**21. srpna 1567, zámek Sales u Annecy, †28. prosince 1622, Lyon*

Tento katolický teolog, spisovatel, mystik, biskup ženevský a Učitel církve patří ke klasice francouzské mystiky i literatury 17.století. Jeho spisy o duchovním životě ("Úvod do zbožného života" čili Filothea, "Duchovní rozhovory", "Pojednání o Boží lásce") měly velký vliv na katolickou spiritualitu nové doby. Jeho svátek se slaví 24. ledna. Tento patron novináře označován za předchůdce myšlenek, které našly uplatnění na 2.vatikánském koncilu.

Narodil se v rodině šlechtice a diplomata. Protože byl velmi nadaný již jako patnáctiletý odešel do Paříže na univerzitu, kde kromě latiny studoval řečtinu a rétoriku. Vedle studia se tento nadšený humanista věnoval kupodivu i šermu (byl výborným šermířem, což se mu hodilo při přepadení tlupou výrostků) a jízdě na koni. Otec s ním měl velké plány, proto jej na další studia poslal do Padovy. Čím víc se přibližovala Františkova doktorská promoce, tím vážněji pochyboval o tom, že jeho celoživotním posláním jsou práva.

Tři roky pobyl v Benátkách, kde se poctivě věnoval studiu, ale prohluboval si i duchovní znalosti pod vedením jezuity Antonia Possevina. Doktorský diplom dostal ve čtyřicetileté věku. Doma čekal Františka dlouhý vnitřní boj. Otec mu připravil skvělou kariéru, našel mu mladičkou nevěstu ze šlechtického rodu, ale on sám toužil sloužit Bohu. Nakonec se přece stal knězem v roce 1593. Za pole působnosti mu byl určen kalvínský kraj Chablais.

Když zemřel ženevský biskup Klaudius Granier, jmenoval papež Klement VIII. jeho nástupcem Františka Saleského v Annecy. Do diecéze patřilo šest set farností, šedesát klášterů a patnáct výchovných ústavů. Denně navštěvoval dvě až tři farnosti, shromažďoval věřící, urovnával spory, nevynechal ani horské samoty pod Mont Blancem.

František se také stal vyhledávaným duchovním vůdcem. Dochovalo se mnoho dopisů urozeným dámám, které vedl ke zbožnosti projevované v každodenních maličkostech. Spolu s baronkou Janou Františkou de Chantal zakládá ženský klášter v Lyonu a potom i řeholní řád sester Navštívení Panny Marie.

Miloval dějiny, přírodní vědy, znal staré filozofy, řecké a římské klasiky i literaturu své doby. Zemřel v Lyonu 28. prosince 1622, když se vracel ze setkání s králem Ludvíkem XIII. z Avignonu do Annecy. Jeho poslední slova byla: „Pane, zůstaň se mnou, vidíš, že nastává večer“.

Vybral R. Jozíf

Z historického kalendáře

3.prosince 1552	zemřel sv. František Xaverský, španělský katolický kněz – jezuita, misionář (470 let)
4.prosince 1642	zemřel kardinál Armand Jean du Plessis, vévoda de Richelieu, známý jako kardinál Richelieu. Jeden z nejvýznamnějších francouzských politiků 17. století. (380 let)
5.prosince 1777	bylo založeno biskupství v Brně a zároveň olomoucké biskupství bylo povýšeno na arcibiskupství (245 let)
8.prosince 1612	byl intronizován jako 12.pražský arcibiskup Jan Lohel (410 let)
9.prosince 1437	zemřel Zikmund Lucemburský, český král od roku 1420, mimo jiné to byl první český král, který si se svými poddanými dopisoval česky (585 let)
12.prosince 1467	zemřel Jošt z Rožmberka, katolický kněz a kazatel, autor politicky zaměřených listů a aforismů (555 let)
12.prosince 1992	přijal v Hradci Králové biskupské svěcení Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký (stříbrné biskupské výročí-30 let)
17.prosince 1367	zemřel Dědřich z Portic, český politik evropského významu, arcibiskup v Magdeburku (655 let)
17.prosince 1887	se narodil malíř Josef Lada (135 let)
21.prosince 1867	v Rakousku-Uhersku vydána prosincová ústava (155 let)
23.prosince 1807	se narodil sv.Antonín Maria Claret, zakladatel španělského misijního řádu (215 let)
27.prosince 537	byla vysvěcena Hagia Sophia (chrám Boží Moudrosti) v Konstantinopoli (1485 let)
28.prosince 1622	zemřel sv. František Saleský, katolický kněz a teolog, mystik, biskup ženevský (400 let)
28.prosince 1987	zemřel Jan Serafín Hallang, 37.kostelecký farář (35 let)
12.prosince 1962	světová premiéra filmu Poklad na stříbrném jezeře podle knih Karla Maye (60 let)

<i>Uzávěrka příštího čísla je 17. prosince 2022</i>

"Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha."

(Jan 1, 12-13)

***Radostné přijetí narozeného Spasitele,
požehnané prožití vánočních svátků,
mnoho Boží pomoci a ochrany svatých Andělů strážných
a nové narození z Boha v roce 2023
Vám všem vyprošuje redakce časopisu***

Na obrázku jsou scény ze života Ježíše Krista od Fra Angelica,
Museo di San Marco, Florencie

***Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz***

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.